

Som man vil se, mangler blandt de her opførte Lovforslag mærkelig nok Lovforslaget om Udvidelse af Frederikshavns Havn. Hvad er nu den konsekvente Følge heraf? Mig forekommer det at være den, at ganske paa samme Maade og ganske med den samme Ret, som man har udtaget dette enkelte Lovforslag og indsat det som en enkelt Linie i vor Finantslov, ligesaa godt kunde man have taget hvert enkelt af de her oplæste Lovforslag ud og behandlet dem paa samme Maade. Der ligger efter mit Syn paa Sagen egentlig Spørgsmaalets store Rækkevidde. Jeg tør vel nemlig forudsætte, at der her i Landstinget ikke hersker den fjerneste Tvivl om, at Landstingets Indflydelse paa det almindelige Lovgivningsarbejde er aldeles lige og ligeberettiget med det andet Things, og at det er en af vore grundlovmæssige Rettigheder, som vi ikke tør og ikke bør forstjælte; men jeg tør ogsaa forudsætte det som en ligesaa sikker Kjendsgjerning, at der gives et særligt Lovgivningsomraade, der repræsenteres af Finantsloven og Tillægsbevillingsloven, hvor Landstingets Indflydelse praktisk taget baade paa Grund af en Grundlovsbestemmelse og paa Grund af lange Tidens Praxis ikke er ganske saa stor som paa det almindelige Lovgivningsværk. Det, der nu sker her, er, at man flytter en vigtig Sag fra et Omraade, hvor vor Indflydelse er stor og ligeberettiget, til et Omraade, hvor den er mindre. Det, tror jeg, vil skabe et Præcedents, der i Fremtiden kan faae ikke ubetænkelige Følger, et Præcedents, hvorfra man neppe nogensinde vil kunne komme bort. C'est le premier pas qui coûte. Ogsaa dette Skridt turde blive et dyrt. Om man nu vil gjøre dette Skridt, veed jeg ikke, jeg kan blot ikke tro det. Ingeninde synes Leiligheden at være mindre indbydende dertil end netop i disse Dage, hvor Minderne ere os saa friske om den tunge Kamp for Ligeberettigelsen. Hvad er det nemlig egentlig, at den lange Kamp, der nu i en Aarrække har været ført, har dreiet sig om, Andet end om Thingenes Ligeberettigelse? Det skulde dog være underligt, om man netop under saadanne Forhold vil lade skabe et Præcedents, der kunde føre til noget lignende som det, vi nylig have erfaret. Men maasse ser jeg feil paa hele Sagen, maasse har Præcedensier slet ikke saa Meget at betyde, som jeg antager. Det er muligt, og dog synes netop de sidste Dages faktiske Begivenheder at tyde paa noget Andet, thi hvor langt anderledes vilde Landstingets Stilling ikke have været, hvis det ikke for en halv Snes Aar havde været, jeg vil ikke sige svagt nok, men godmodigt nok til at lade skabe to Præcedensier. Det ene var, da dette Thing, ifølge Lovf. fra det andet Things Side og fra den daværende Finantsministers Side, optog Dyrtidstillaget paa Finantsloven, det var mod dette Things og Folkethingets Høire-

mindretals bestemte Ønske, der er udtalt gennem gjentagne Afstemninger, og det andet Præcedents, da man for første Gang ogsaa efter Førding fra det andet Things Side og paa Anbefaling af den daværende Kultusminister lod Universitetets Understud bæfkes af dets Kapitalformue. Ingen vilde dengang, da disse to Spørgsmaal første Gang forelaa, have kunnet tvinge dette Thing til at give efter for disse i og for sig uberettigede Fordringer; men der, hvor man kunde have sluppet med et roligt, men fast Nei, der gav man dengang efter, formodentlig fordi man dengang, ligesom nu, nærede visse Leilighedsønsker, som man troede at kunne fremme ved Østergivenhed og Afslag paa Principerne. Maasse kan den samme Aarsag nu fremme den samme Virkning; jeg vil ikke haabe det, og hvis dette mit Haab bestkæmmes, vil jeg ialtsald ikke haabe, at det lignende nye Præcedens, som nu skabes, vil berede lignende Vanskeligheder for Fremtiden. Men jeg tror dog ikke, at Faren er saa overordentlig fjentliggende, thi naar man ser ganske simpelt og ligefrem paa Sagen, hvad er det saa? En vigtig Sag, der angaar Paa-begyndelse af en Række Foranstaltninger til Fremme og Sikkring af vor Skibsfart. En saadan Sag, der maa have Alles store Sympathi, indbringes paa regelret Maade for Rigsdagen af Regeringen, og jeg benytter her Leiligheden til overfor den høitærede Indenrigsminister at udtale min Tak til ham og min fulde Anerkjendelse af, at han har vist Landstinget det vistnok berettigede Hensyn at forelægge denne vigtige Sag under en Form, hvori begge Rigsdagens Afdelinger kunde faae en ligelig og ligeberettiget Afgang til at prøve Sagen og træffe deres Afgjørelse i den. Denne Ministersens gode og rigtige Hensigt er imidlertid desværre ikke opnaaet; man enedes i det andet Thing om at standse det særlige Lovforslag og sendte os det, som tidt nok er sagt, som en Linie paa Finantsloven og halvanden Linie paa Tillægsbevillingsloven, og jeg gjentager atter og atter, hvad Finantsudvalget har udtalt, at dermed har man afflaaret dette Thing fra en Prøvelse af selve Forslaget. Hvis nu det høie Thing desuagtet vedtager denne Foranstaltning paa halvanden Linie, vil det dermed egentlig være afgjort og anerkjendt, at man i det andet Thing, naar man der vedtager en Sag som denne, og man har Tvivl om, at den vil blive vedtagen ganske paa samme Maade i dette Thing, blot behøver at standse Sagen, lade den komme ind paa en af vore Finantslove og sende os den som et sait accompli, og dermed er man her afflaaren fra Behandlingen. Det er dette Spørgsmaal og egentlig alene dette, der vil finde sin Afgjørelse ved Afstemningen over mit Øndringsforslag, slet ikke en Afgjørelse om selve Sagens Realitet; thi om den har jeg, som man vil vide, ikke udtalt et eneste Ord, og naar jeg ikke nødes dertil,